

Skatteministeriet

4. december 2024
J.nr. 2024 - 7038

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 82 - Forslag til lov om ændring af momsloven (Ændring af reglerne om forfattervirksomhed og kunstnerisk aktivitet).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 59 af 28. november 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Kofod (DF).

Rasmus Stoklund

/ Jeanette Rose Hansen

Spørgsmål

Skatteministeriet har tidligere - under behandlingen af L 106 - som begrundelse for pligten til at indføre moms henvist til EU-Domstolens dom i sag C-464/10, *Henfling*, præmis 37. Efter Skatteministeriets opfattelse skulle det være ”nødvendigt at undersøge, om en given momsfrigørelse har et særkende, der indebærer, at den efter sit indhold ikke kan finde anvendelse på begge leveringer”, dvs. også i det andet led som i spørgsmål 58. Efter ministeriets opfattelse er ”[d]et ... netop tilfældet med hensyn til momsfrigørelsen for ydelser leveret fra kunstnere, der efter sin udtrykkelige ordlyd kun finder anvendelse på leveringer fra netop kunstnere”, jf. besvarelsen af SAU L 106 - spørgsmål 87 (2021-2022).

- Hvad er baggrunden for, at dette ikke er medtaget i L 82?
- Kan ministeren bekræfte, at Domstolen i sin senere retspraksis ikke har gentaget denne begrænsning i muligheden for at anvende formidlingsreglen?
- Kan EU-Domstolens dom i den senere sag C-224/11, *BGZ Leasing*, omtalt i redegørelsen fra Gorrissen Federspiel, tænkes at have præciseret retstilstanden, således at forvaltningsorganisationer kan videreføre kunstnernes momsfrihed, når de handler på kunstnernes regning?

Svar

Der er i L 82 en udtrykkelig henvisning til, at formidlere ikke vurderes at kunne anvende momsfrigørelsen for forfattere og kunstnere, og der henvises i den forbindelse også til det af spørgeren omtalte svar på spørgsmål 87 til L 106 B i Folketingsåret 2021-2022.

I 2. afsnit i punkt 2.2. i de almindelige bemærkninger til L 82 er det således anført:

”Det er således vurderingen, at formidlere ikke kan anvende momsfrigørelsen for forfattere og kunstnere, jf. svaret på spørgsmål 87 til L 106 B i Folketingsåret 2021-2022, hvor Skatteministeriet kommenterer redegørelsen af 29. april 2022 fra advokatfirmaet Gorrissen og Federspiel (L 106 B – bilag 17), hvor der gives udtryk for den modsatte opfattelse.”

I EU-Domstolens dom af 14. juli 2011 i sag C-464/10, *Henfling*, præmis 36-37, er det om såkaldte formidlingssalg fastslået, at hvis leveringen af en tjenesteydelse fra den oprindelige leverandør er momsfrigørelset, finder denne fritagelse ligeledes anvendelse på retsforholdet mellem formidleren og dennes kunde, medmindre den relevante momsfrigørelse har et ”særkende, som kan begrunde en indskrænkning af anvendelsesområdet for” momsfrigørelsen, så den ikke kan anvendes af formidleren.

Det er Skatteministeriets og Justitsministeriets vurdering, at den omstændighed, at momsfrigørelsen for kunstnere er personlig og således ikke omfatter ydelser leveret af andre end den fastsatte personkreds (kunstnere m.fl.) er et sådant ”særkende”, at momsfriheden ikke kan udstrækkes til at gælde i forholdet mellem formidleren (forvaltningsorganisationen) og kunden (fx en tv-pakkeudbyder).

Det kan bekræftes, at EU-Domstolen ikke efter afsigelsen af dommen i sag C-464/10, Henfling, har gentaget, at det er en betingelse for, at en formidler kan anvende en moms-fritagelse, at denne momsfritagelse ikke har et særkende, der indebærer, at den efter sit indhold ikke kan finde anvendelse på formidlerens levering til formidlerens kunde.

Det er imidlertid vurderingen, at der ikke er grundlag for at mene, at det er udtryk for, at Domstolen har ændret sin praksis. Domstolen har således i sin praksis hverken direkte eller indirekte taget afstand fra udsagnene i præmis 36-37 i Henfling-dommen.

Om dommen i sag C-224/11, BGZ Leasing, henvises til min besvarelse af L 82 – spørgsmål 58.